

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมื่อพิจารณาถึงความสุขของมนุษย์ในทางพระพุทธศาสนามีใช้สิ่งที่เกิดกับผู้ที่ เป็นบรรพชิตหรือผู้แสวงหาทางหลุดพ้นเท่านั้น แต่เป็นความสุขที่มนุษย์แต่ละคนพึงมีได้ แสวงหาได้จาก ภายในตนเองอีกด้วย แม้ว่ามนุษย์นั้นไม่ได้อยู่ในเพศบรรพชิตแต่ก็สามารถแสวงหาความสุขที่เกิดจาก ตนเองได้ ในสถานภาพฆราวาสซึ่งจะต้องดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางกิเลส หรือสิ่งเร้าที่อยู่รอบตนเอง อันมาจากครอบครัว สังคม และสภาพแวดล้อมต่างๆ ตลอดจนการประกอบอาชีพเพื่อแสวงหาวัตถุ หรือปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวก คอมพิวเตอร์ รถยนต์ ไฟฟ้า และ โทรศัพท์ ที่ทำให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขจนทำให้ มนุษย์ติดอยู่กับความสุขจากภายนอก(Objective Well-being) เป็นลักษณะเชิงวัตถุนิยม (Materialism) ซึ่งทำให้มนุษย์ส่วนใหญ่หมกมุ่นประกอบอาชีพเพื่อแสวงหาเงินทองมาเพื่อบำรุงความสุข จนละเลยถึงหลักคุณธรรม หลักความถูกต้อง และหลักปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณีในการประกอบ อาชีพจึงเป็นสาเหตุให้เกิดการดำรงชีวิตที่มีลักษณะเบียดเบียนทั้งมนุษย์ด้วยกันเองสัตว์ผู้ร่วม วัฏสงสาร และสภาพแวดล้อมต่างๆ ส่งผลให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ไม่สมดุลกัน จนเป็นสาเหตุของ ปัญหาในระดับปัจเจกบุคคล ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนสังคมชุมชนระหว่าง ประเทศ เป็นต้น

คนทุกคนจะมีความสุขหรือความทุกข์ ล้วนเกี่ยวเนื่องกับการดำเนินชีวิตการประกอบ อาชีพเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งอำนวยความสะดวก ถ้าประกอบอาชีพอย่างสุจริตก็นำมาซึ่งความสุข ถ้าประกอบอาชีพทุจริตเป็นเหตุนำมาซึ่งความทุกข์ ความเดือดร้อนใจ ความไม่สบายใจ หรือบาง อาชีพก็นำไปสู่การเสี่ยงชีวิตและการเสียชีวิตในที่สุด ในคัมภีร์พระพุทธศาสนามีข้อห้ามในการ ประกอบอาชีพ ดังนี้ “๑. ค้าขายสัตว์เป็น ๒. ค้าขายศีลตรา ๓. ค้าขายเนื้อสัตว์ ๔. ค้าขายสุรา ๕. ค้าขายยาพิษ” ทั้ง ๕ ข้อมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของสัตว์และมนุษย์ การประกอบอาชีพตามหลัก พุทธศาสนาสัมมาอาชีพจะเป็นเรื่องของเศรษฐศาสตร์ในชีวิตประจำวันโดยตรง พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต) ได้กล่าวไว้ว่า เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ คือ เศรษฐศาสตร์สายกลางหรือเศรษฐศาสตร์มัชฌิม

^๑ พ.ศ.๕๐. (ไทย) ๒/๔๐๗.

ปฏิบัติ เนื่องด้วยมีระบบชีวิตหรือวิถีชีวิตในพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า มรรค นั้นก็มีข้อชัดๆ แล้วว่า มัชฌิมปฏิปทา คือ ความเป็นกลางๆ เป็นความพอดีนั่นเอง^๒

การประกอบอาชีพดารานักแสดง นักร้อง นักข่าว พิธีกร หรือผู้กำกับละครเป็นอีกอาชีพหนึ่งในฝันของคนหลายคน เพราะค่าตอบแทนที่คุ้มค่ารวมทั้งชื่อเสียงที่ได้รับ อีกทั้งนักแสดงยังเป็นแบบอย่างแก่บุคคลภายในสังคม และมีความสำคัญในการสร้างรูปแบบการดำรงชีวิตตลอดจนรูปแบบในการทำงานและการดำเนินชีวิต เนื่องจากนักแสดงเป็นผู้ถ่ายทอดบทบาททางแสดงของตัวละครต่างๆ ในเรื่องผ่านออกมาสู่สายตาประชาชน และเปรียบเสมือนสื่อกลางในการถ่ายทอดแบบอย่างที่ดีตลอดจนค่านิยมให้กับสังคมด้วย อีกทั้งดารานักแสดงเป็นบุคคลที่อยู่ในสื่อตลอดเวลาถือว่าเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อสังคม^๓ การเป็นดาราเมื่อปรากฏตัวที่ไหน สังคมจะให้ความสนใจได้รับการต้อนรับดูแลและปรนนิบัติเป็นพิเศษมีคนนิยมชมชอบบางครั้งได้รับสิทธิพิเศษในร้านอาหารและร้านบริการต่างๆ เป็นที่สะดุดตาในสังคม มีสง่าราศรีในที่ต่างๆ ดังข้อความว่า “คนดังๆ ไม่ว่าจะเป็นดารา นักร้อง นางแบบถ้าไปเดินช้อปปิ้งตามห้างก็จะมีคนคอยก๊อปปี้จ้องช่วยถือตะกร้าใส่ของหรือเซ็นรูดเซ็นให้ ยิ่งถ้าไปใช้บริการของโรงแรมด้วยแล้วบางที่ผู้จัดการของโรงแรมนั้นจะมาคอยเทกแคร์ด้วยตัวเองและได้ถ่ายรูปคู่กับดารา แล้วเอารูปไปแขวนโชว์ ว่าดาราคอนันคนั้นเคยมาพักที่นี่ ทำให้โรงแรมหรือรีสอร์ทแห่งนั้นดูวิไลศมาหราขึ้นมาได้”^๔

จากข้อความนี้จะเห็นได้ว่าการเป็นดารานำมาซึ่งชื่อเสียงเงินทองเกียรติมีโอกาสดทางสังคมสูงเป็นของคนของประชาชน เมื่อมีชื่อเสียงเงินทองจำนวนมากมักมีการนำไปสู่การต่อยอดทางธุรกิจ เช่น ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจความงาม เป็นต้น นอกจากนั้นบริษัทหรือหน่วยงานต่างๆ เมื่อมีการแถลงข่าวเปิดตัวสินค้าหรือเปิดกิจกรรมต่างๆ ได้มีการเชิญดารามาเป็นแม่เหล็กให้ประชาชนสนใจ การที่ดาราร่วมงานเป็นการสร้างสีสันและยังมีส่วนในการดึงนักข่าวให้มาทำข่าวในงานอีกด้วย

ปัจจุบัน ดารานักแสดงในแวดวงบันเทิงนั้นมีจำนวนมากมาจากบุคคลที่มีภูมิหลังต่างกัน เช่น เด็กและเยาวชน นักศึกษา นักธุรกิจ นักดนตรี และอื่นๆ เข้ามาประกอบอาชีพในวงการบันเทิงในการแสดงของนักแสดงบางคนสามารถถ่ายทอดบทบาทการแสดงได้ดีในทุกบทบาท มีความรับผิดชอบตรงต่อเวลา มีภาพลักษณ์ที่ดี ขณะเดียวกันมีนักแสดงบางส่วนถูกตำหนิ มีงานแสดงน้อยหรือไม่มีงาน

^๒ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตโต), **เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ**, (กรุงเทพฯ : มูลนิธิโกมลคีมทอง, ๒๕๓๘), หน้า ๓๖.

^๓ พรวัน แพทยานนท์, “การศึกษาทัศนคติต่อการแสดงของนักแสดงไทยที่ได้รับรางวัล”, **รายงานวิจัย** (วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๕), หน้า ๒๑.

^๔ โพลีพลัส, **ซูเปอร์ดารา (เคยเด็ก) สอนน้อง**, [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.polyplus.co.th/column/freestylefriday/free_010915.html. [๑๓ ม.ค. ๒๕๕๙].

แสดงเลย บางคนเข้ามามีชื่อเสียงในระยะเวลาหนึ่งและก็ต้องออกจากวงการบันเทิงไปโดยไม่มีผลงานอย่างต่อเนื่อง หรือไม่มีพฤติกรรมในทางมิชอบ เช่น กระทำความผิดตามบัญญัติกฎหมาย ติดยาเสพติด ติดการพนัน และประกอบอาชีพอื่นที่ขัดต่อหลักศีลธรรม ทำให้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม และไม่สามารถอยู่ในวงการบันเทิงได้ในระยะเวลายาวนาน อย่างไรก็ตามก็ยังมีนักแสดงบางท่านที่ประกอบอาชีพอยู่ในแวดวงบันเทิง มีชื่อเสียง ได้รับรางวัลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นรางวัล นักแสดงดีเด่น รางวัลบุคคลตัวอย่างในด้านต่างๆ และยังเป็นดารานักแสดงที่มีผลงานอย่างต่อเนื่องตลอดจนได้รับการยอมรับจากประชาชนเป็นระยะเวลายาวนาน ความสำเร็จของดารานักแสดง นักร้องเหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่าสนใจ^๕

จากเหตุผลข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาถึงดารานักแสดง นักร้องที่ประสบความสำเร็จ ว่าเขาเหล่านั้นมีรูปแบบในการทำงานให้ประสบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร มีการนำหลักธรรมอะไรไปใช้ในการดำเนินชีวิต และนำหลักธรรมทางพุทธศาสนาประยุกต์ในการทำงานของตนอย่างไร จึงทำให้สามารถประสบความสำเร็จในการประกอบสัมมาอาชีพในแวดวงบันเทิงมีชื่อเสียง ได้รางวัลอันทรงเกียรติ มีผลงานอย่างต่อเนื่อง และได้รับการยอมรับจากประชาชน และสังคมเป็นระยะเวลายาวนาน

๑.๒ วัตถุประสงค์ในการวิจัย

- ๑.๒.๑. เพื่อศึกษาบุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท
- ๑.๒.๒. เพื่อศึกษาหลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนา
- ๑.๒.๓. เพื่อเสนอรูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของนักแสดงอาชีพตามหลักพระพุทธศาสนา

๑.๓ ปัญหาที่ต้องการทราบ

- ๑.๓.๑ บุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาทเป็นอย่างไร
- ๑.๓.๒ หลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเป็นอย่างไร
- ๑.๓.๓ รูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของนักแสดงอาชีพตามหลักพระพุทธศาสนาเป็นอย่างไร

^๕ อัครพล ทองธราดล, “การพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐศาสตร์: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๕๐) หน้า ๑.

๑.๔ ขอบเขตของการวิจัย

๑.๔.๑ ขอบเขตด้านเนื้อหา ผู้วิจัยมุ่งศึกษาค้นคว้าถึงบุคคลที่ประสบความสำเร็จใน คัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาทโดยศึกษาค้นคว้าจากพระไตรปิฎก อรรถกถา เพื่อจะเชื่อมโยงไปสู่ รูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตในพระพุทธศาสนาของดารานักแสดงที่ประสบความสำเร็จในการประกอบสัมมาชีพโดยยึดหลักธรรมในพระพุทธศาสนา โดยมีประเด็นสนใจ ๓ เรื่องหลัก คือ ๑. ศึกษาบุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท ๒. ศึกษาหลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จ ๓.รูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของนักแสดงอาชีพตามหลักพระพุทธศาสนา

๑.๔.๒ ขอบเขตด้านเอกสาร ผู้วิจัยดำเนินการโดยรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง บุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท จากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Sources) คือ พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของกลุ่มดารานักแสดง จากแหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Sources) ได้แก่ หนังสือ บทความ เอกสารวิชาการ รายงาน การวิจัย วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ ทั้งภาคภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต)

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านประชากร: เมื่อศึกษาภาคเอกสารเพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นแล้ว ผู้วิจัยจะสำรวจเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคสนาม โดยการบันทึกข้อมูลเรื่อง รูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของกลุ่มดารานักแสดงผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกคือ ดารานักแสดง นักร้องที่มีชื่อเสียง ระยะเวลา ๑๐ ปีขึ้นไปและรักษาความสำเร็จจนถึงปัจจุบัน และผู้วิจัยจะดำเนินการผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) แบบมีโครงสร้าง โดยสัมภาษณ์จากกลุ่มตัวอย่าง คือ ดารานักแสดงผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ มีชื่อเสียง และสามารถรักษาความสำเร็จดังกล่าวอยู่ในวงการดารานักแสดงจนถึงปัจจุบัน โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือก อาทิ ได้รับรางวัล เช่น รางวัลศิลปินแห่งชาติ รางวัลสุพรรณหงส์ทองคำ โทรทัศน์ทองคำ เมขลา และเป็นที่ยอมรับของสังคมและประชาชน ได้แก่

๑. ชงไชย แมคอินไตย์	พ.ศ. ๒๕๒๗ รางวัลสยามกลการนักร้องดีเด่นประเภทเพลงไทยสากล
	พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลเมขลานักแสดงนำชายดีเด่น
	พ.ศ. ๒๕๓๔/๒๕๓๖ รางวัลโทรทัศน์ทองคำนักแสดงนำชายดีเด่น
	พ.ศ. ๒๕๓๘ รางวัลตุ๊กตาทอง / พระราชทานพระสุรัสวดี
	พ.ศ. ๒๕๓๙ Billboard Viewer's Choice Awards
	พ.ศ. ๒๕๔๐ พระพิฆเนศทอง

- พ.ศ. ๒๕๔๗/๒๕๔๙ เอ็มทีวี เอเชีย อวอร์ดสศิลปินไทยยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๔๗/๒๕๔๙ เฉลิมไทยอวอร์ดศิลปินไทยแห่งปี
 พ.ศ. ๒๕๕๐/๒๕๕๔ กระทรวงวัฒนธรรม ศิลปินคุณธรรมส่งเสริม
 พ.ศ. ๒๕๕๓ ภาพยนตร์แห่งชาติ สุพรรณหงส์ เพลงประกอบภาพยนตร์ยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๕ รางวัลผู้ทำคุณประโยชน์ต่อพระพุทธศาสนา
 พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัลพระกนิฐ คนดี คิดดี สังคมดี ตามรอยพระยุคลบาท
- ๒.พงษ์พัฒน์ วชิรบรรจง พ.ศ. ๒๕๓๓ รางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ดาราสนับสนุนชายดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๔๖ รางวัลนักแสดงนำชายยอดเยี่ยม คมชัดลึกอวอร์ด
 พ.ศ. ๒๕๔๘ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ผู้กำกับยอดเยี่ยม, ละครยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๑ เฉลิมไทยอวอร์ด ผู้กำกับภาพยนตร์แห่งปี
 พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ดาราสนับสนุนชายดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลนาฏราช นักแสดงสมทบชายยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๔ รางวัลเมขลาครั้งที่ ๒๔ รางวัลผู้กำกับเมขลาหานิยม
 พ.ศ. ๒๕๕๔ รางวัลนาฏราช ผู้กำกับละครยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัลนาฏราชครั้งที่ ๕ ผู้กำกับยอดเยี่ยมและละครยอดเยี่ยม
๓. สินจัย เปล่งพานิช พ.ศ. ๒๕๒๗ รางวัลตุ๊กตาทอง สาขานักแสดงประกอบหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๒๗ รางวัลตุ๊กตาทอง สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลตุ๊กตาทอง สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ สาขานักแสดงนำหญิงดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๔๐ รางวัลตุ๊กตาทอง สาขาผู้แสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง ผู้แสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัลนักแสดงหญิงแห่งปี จากไนน์เอ็นเทอร์เทนเมนต์
๔. จินตหรา สุขพัฒน์ พ.ศ. ๒๕๒๙ รางวัลสุพรรณหงส์ทองคำ สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลพระสุรัสวดี สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลพระสุรัสวดี สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลเมขลา ในสาขา "นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม"
 พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติ สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลพระสุรัสวดี สาขานักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๘ เฉลิมไทย อวอร์ด สาขานักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม จากละครเรื่อง ราชินีหมอลำ

พ.ศ. ๒๕๔๙ รางวัลเกียรติคุณทางการแสดง ครั้งที่ ๔ สาขานักแสดงหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลเทพทอง สาขาผู้ดำเนินรายการดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัลบุคคลที่ถูยกยกย่องให้เป็น ผู้ใช้ภาษาไทยดีเด่น ในวันเป็น "ภาษาไทยแห่งชาติ"

พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลผู้หญิงโดดเด่นที่สุดในช่วงทศวรรษ ๒๕๓๑-๒๕๔๑ จากนิตยสารขวัญเรือน

พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลทีวีพูล สาขาดาราบทคุณแม่ขวัญใจประชาชน

พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลแฟชั่น มิสทิกออฟเอเชีย สาขา Divtne Glamorous Awards

พ.ศ. ๒๕๕๘ รางวัลไนน์เอ็นเตอร์เทน อวอร์ด สาขาเกียรติยศพระราชทาน บันเทิงเทิดธรรม

๕. พิสมัย วิไลศักดิ์

พ.ศ. ๒๕๐๖ รางวัลตุ๊กตาทอง นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๒๑ รางวัลสุพรรณหงส์ทองคำ นักแสดงประกอบหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๒๖ รางวัลพระราชทานพระสุรัสวดี นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลเมขลา สาขานักแสดงประกอบหญิงดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๔๒ รางวัลพระราชทานพระสุรัสวดี นักแสดงประกอบหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ นักแสดงสนับสนุนหญิงดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัลสุพรรณเกียรติยศ ในฐานะที่อุทิศตนให้กับวงการภาพยนตร์ไทยและสังคมสม่ำเสมอ บุคคลในวงการให้การยอมรับ และมีจิตวิญญาณรักวงการ บันเทิง ในฐานะ บุคคลเกียรติยศ ในงานประกาศผลรางวัลสุพรรณหงส์

พ.ศ. ๒๕๕๓ ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง

พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัลพระราชทาน "บันเทิงเทิดธรรม" ไนน์เอ็นเตอร์เทน อวอร์ดส์

พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ รางวัลเกียรติยศคนทีวี

พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัลภาพยนตร์ไทย ชมรมวิจารณ์บันเทิง ครั้งที่ ๒๒ รางวัลเกียรติยศแห่งความสำเร็จ (Lifetime Achievement Award)

๖. นพพล โกมารชุน

พ.ศ. ๒๕๒๓ รางวัลเมขลาผู้แสดงนำยอดเยี่ยมฝ่ายชาย

พ.ศ. ๒๕๒๖ รางวัลเมขลาผู้แสดงนำยอดเยี่ยมฝ่ายชาย

พ.ศ. ๒๕๒๙ รางวัลเมขลาผู้แสดงประกอบยอดเยี่ยมฝ่ายชาย

พ.ศ. ๒๕๓๒ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ด้านกำกับการแสดง

พ.ศ. ๒๕๓๖ รางวัลโทรทัศน์ทองคำในฐานะนักแสดงที่ใช้ภาษาไทยยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลโทรทัศน์ทองคำดารานำชายดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลเมขลาด้านละครอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๔๕ รางวัลในฐานะละครดีเด่น โดย สมาคมนักข่าวบันเทิง

พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลเมขลาในฐานะผู้กำกับละครแนวชีวิตยอดเยี่ยม

๗. วรณช ภิรมย์ภักดี

พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัล โทรทัศน์ทองคำ สาขาดารานำหญิงดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลเมขลา สาขาผู้แสดงนำละครแนวชีวิตหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๘ คมชัดลึก อวอร์ด สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๔๘ รางวัล Star Entertainment Awards สาขาผู้แสดงนำฝ่ายหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล เพชรสยาม

พ.ศ. ๒๕๕๑ รางวัล เทพทอง สาขา นักวิทยุโทรทัศน์ดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัล ช่อสะอาด สาขานักแสดงนำฝ่ายหญิง

พ.ศ. ๒๕๕๔ รางวัล ดารานำหญิงเมขลาพานิชย์แห่งปี

พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัล สีสันบันเทิงอวอร์ด สาขา ดารานำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัล นาฏราช สาขานักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๕๗ รางวัล พิฆเนศวร สาขานักแสดงนำหญิงดีเด่น

๘. มยุรา แควตศิลา

พ.ศ. ๒๕๒๔ รางวัลทีวีตุ๊กตาทองคำมหานก หนังสือพิมพ์บ้านเมือง นักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๓๐ รางวัลเมขลา ผู้ดำเนินรายการหญิงดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๓๑ รางวัลตุ๊กตาทองคำพระสุรัสวดี นักแสดงประกอบหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๓๔ รางวัลชมรมวิจารณ์บันเทิง ผู้แสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม

พ.ศ. ๒๕๓๗ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ผู้ดำเนินรายการหญิงดีเด่น

พ.ศ. ๒๕๔๒ รางวัลรางวัลเทพทอง บุคคลดีเด่นด้านวิทยุโทรทัศน์

พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัล TOP AWARDS พิธีกรหญิงยอดเยี่ยมปี

๙. ดวงดาว จารุจินดา พ.ศ. ๒๕๔๕ รางวัลเมขลา ผู้ดำเนินรายการหญิงเมขลาหานิยมแห่ง
 พ.ศ. ๒๕๓๓ รางวัลเมขลา ผู้แสดงประกอบหญิงดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๓๓ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ดาราสนับสนุนหญิงดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๔๐ รางวัลเมขลา ผู้แสดงประกอบหญิงดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลท็อป อวอร์ด ดาราสมทบหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๐ รางวัลนักพากย์ดีเด่นจากงาน โทรทัศน์ทองคำ
 พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัลโทรทัศน์ทองคำ ดาราสนับสนุนหญิงดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๕๒ รางวัลนาฏราช รางวัลนักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๕๗ รางวัล Drama Award รางวัลนักแสดงสมทบหญิงยอดเยี่ยม
 ๑๐. เจษฎาภรณ์ ผลดี พ.ศ. ๒๕๔๐ รางวัลไทยแลนด์ บล็อกบัสเตอร์ เอนเตอร์เทนเมนต์อวอร์ด
 สาขานักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม
 พ.ศ. ๒๕๔๔ รางวัลพระสุรัสวดี พระราชทาน(พิเศษ)สาขาคู่ตำนานยาเสพติด
 พ.ศ. ๒๕๔๔ รางวัล Man At His Best สาขาด้านการแสดงนิตยสาร
 Esquire
 พ.ศ. ๒๕๔๔ รางวัล STAR ENTERTAINMENT AWARDS
 ตลก พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลเมขลา สาขา นักแสดงนำฝ่ายชายยอดเยี่ยม
 ละครहरूษา
 พ.ศ. ๒๕๔๗ รางวัลลูกโลกสีเขียว ครั้งที่ ๑๒ รางวัลประเภทสื่อมวลชน
 พ.ศ. ๒๕๕๔ รางวัลรางวัลโทรทัศน์ทองคำ สาขาดารานำชายดีเด่น
 พ.ศ. ๒๕๕๗ รางวัล SIAM DARA STAR AWARDS ในฐานะนักแสดงนำ
 ชายยอดเยี่ยมสาขาละครโทรทัศน์

๑.๔.๓ ขอบเขตด้านระยะเวลา

งานวิจัยชิ้นนี้ใช้ระยะเวลาในการดำเนินการศึกษา ๑๔ เดือน ตั้งแต่เดือนมกราคม
 พ.ศ. ๒๕๕๘-เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๕๙

๑.๕ นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบการทำงาน หมายถึง แนวคิด ตัวแบบ แบบแผน และวิธีการในการทำงานของ
 บุคคลซึ่งประกอบอาชีพตารานักแสดงในวงการบันเทิงของประเทศไทย

ประสบความสำเร็จในชีวิต หมายถึง ความมีชื่อเสียง การได้รับการยอมรับในผลงาน
 การได้รับรางวัลต่างๆ และความสามารถที่จะดำรงความมีชื่อเสียงในวงการบันเทิงของประเทศไทยใน
 ระยะเวลา มากกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป

บุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนา หมายถึง บุคคลที่ดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างในวิถีชีวิตคฤหัสถ์ ประกอบด้วยจุฬินเตวาลิก ผู้ที่ขายหนุตายแล้วตั้งตัวได้ภายในเวลา ๔ เดือนนางวิสาขาเกิดในตระกูลเศรษฐีนางประสบความสำเร็จในชีวิตครอบครัว พระนางสามารถดีพระมเหสีของพระเจ้าอุเทนจากสามัญชนได้เป็นพระมเหสีนางผ่านชีวิตมาอย่างอดทน นางขุชุตตราคนนี้ประสบความสำเร็จจากการไปฟังธรรมแล้วมาเป็นอาจารย์สอนธรรมแก่พระราชาขึ้นสามารถดีนอกจากนั้นผู้วิจัยจะถอดหลักธรรมของบุคคลผู้ประสบความสำเร็จในคัมภีร์ นางอุตตรา ผู้ฟังชนะคนโกรธ ด้วยความไม่โกรธ นางสิริมา โสเภณีผู้บรรลุโสดาบันผู้ตั้งใจสั่งสมบุญอย่างเต็มที่ตลอดชีวิต และพระมหาชนก ผู้ที่มีความเพียร ทรงว่ายน้ำอยู่กลางทะเลด้วยความพยายามแหวกว่ายอยู่กลางทะเลทั้งที่มองไม่เห็นฝั่ง ด้วยความเชื่อมั่นว่าความพยายามจะไม่ทำให้ไร้ผล

บุคคลที่ประสบความสำเร็จในอาชีพนักแสดง หมายถึง บุคคลที่ประกอบอาชีพนักแสดงนักแสดงแล้วได้รับรางวัลนักแสดงยอดเยี่ยมและมีชื่อเสียงระยะมากกว่า ๑๐ ปีขึ้นไป

หลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จในอาชีพนักแสดง หมายถึง หลักอิทธิบาท หลักศีล ๕ หลักพรหมวิหาร หลักสัปปุริสธรรม หลักสังคหวัตถุ ฆราวาสธรรม หลักกัลยาณมิตร หลักทิวฐธรรมิกัตถประโยชน์ การเว้นจากอบายมุข หลักนาถกรณธรรม ทิศ ๖ เป็นต้น

ชีวิตของนักแสดงอาชีพไทยตามแนวทางพระพุทธศาสนา หมายถึง การดำเนินชีวิตของนักแสดงในวงการบันเทิงไทย ที่นำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาไปประยุกต์ใช้

๑.๖ ทบทวนเอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก.ตำราและหนังสือ

๑.๖.๑ พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต)^๒ ได้กล่าวถึงแนวทางการบริหารตามแบบอย่างของพุทธศาสนาในหนังสือ “พุทธวิธีบริหาร” ไว้ว่าการศึกษาพุทธบริหารในที่นี้ได้ใช้หน้าที่ของนักบริหารเป็นกรอบในการพิจารณาหน้าที่ (Function) ของนักบริหารมีอยู่ ๕ ประการตามคำย่อในภาษาอังกฤษว่า POSDC ประกอบด้วย P คือ Planning หมายถึง การวางแผน เป็นการกำหนดแนวทางดำเนินงานในปัจจุบัน เพื่อความสำเร็จที่จะตามมาในอนาคต ผู้บริหารที่ดีต้องมีวิสัยทัศน์เพื่อกำหนดทิศทางขององค์กร O คือ Organizing หมายถึง การจัดองค์กร เป็นการกำหนดโครงสร้างความสัมพันธ์ของสมาชิก และสายบังคับบัญชาภายในองค์กร มีการแบ่งงานกันทำและการกระจายอำนาจ S คือ Staffing หมายถึง งานบุคลากร เป็นการสรรหาบุคลากรใหม่ การพัฒนาบุคลากรและการใช้คนให้เหมาะกับงาน D คือ Directing หมายถึง การอำนวยการ เป็นการสื่อสาร

^๒ พระธรรมโกศาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต), **พุทธวิธีบริหาร**, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๙), หน้า ๔ - ๕.

เพื่อให้เกิดการดำเนินการตามแผน ผู้บริหารต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี และมีภาวะผู้นำ และ C คือ Controlling หมายถึง การกำกับดูแล เป็นการควบคุมคุณภาพของการปฏิบัติงานภายในองค์กร รวมทั้งกระบวนการแก้ปัญหาภายในองค์กร โดยพุทธวิธีบริหารยึดหลักธรรมาธิปไตยเป็นสำคัญด้วย เหตุผลที่ว่าผู้บริหารเองต้องประพฤติธรรมและใช้ธรรมเป็นหลักในการบริหาร ผู้บริหารที่ดีต้องเป็น ธรรมาธิปไตย เขายึดถือคิดว่าถูกต้องไม่จำเป็นต้องถูกใจข้าพเจ้าหรือต้องถูกใจทุกคน เขากล้าตัดสินใจ ลงมือทำในสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรมโดยไม่พยายามลยตัวหนีปัญหา เขายึดถือว่าอำนาจหน้าที่มาพร้อม กับความรับผิดชอบ เขายอมเสียสละประโยชน์สุขส่วนตนประโยชน์สุขที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นคือประโยชน์ ส่วนรวม ดังพุทธพจน์ที่ว่า “ถ้าเห็นว่าจะได้ประโยชน์สุขที่ยิ่งใหญ่เพราะสละประโยชน์สุขเล็กน้อย บุคคลควรสละประโยชน์สุขเล็กน้อยเพื่อเห็นแก่ประโยชน์สุขที่ยิ่งใหญ่”

๑.๖.๒ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต)^๗ ได้กล่าวถึงคุณสมบัติสำหรับผู้บริหารที่ดีใน หนังสือ “พุทธธรรม” ไว้ในหัวข้อ คุณสมบัติของกัลยาณมิตร ว่ามีคุณสมบัติบางอย่างที่ควรทราบ นั้น คือสัตบุรุษ คือ คนดี หรือคนที่แท้ มีธรรมของสัตบุรุษ เรียกว่า สัปปริสธรรม ๗ ประการ ประกอบด้วย ๑) ฉัหมมัญญตา รู้หลักและรู้จักเหตุ คือรู้หลักความจริงของธรรมชาติ ๒) อัตถัญญตา รู้ความมุ่งหมาย และรู้จักผล คือ รู้ความหมายหรือความมุ่งหมายของหลักธรรม ๓) อัตตัญญตา รู้จักตน คือ รู้ฐานะ ภาวะ เพศ กำลัง ความรู้ ความถนัด ความสามารถ และคุณธรรม ๔) มัตตัญญตา รู้จักประมาณ คือ รู้จักความพอเหมาะพอดี ๕) กาลัญญตา รู้จักกาล เช่น รู้ว่าเวลาไหน ควรทำอะไร รู้จักเวลาเรียน เวลา ทำงาน ๖) ปริสสัญญตา รู้จักชุมชน คือ รู้จักถิ่น รู้จักที่ชุมนุม และชุมชน รู้จักมารยาทระเบียบวินัย ขนบธรรมเนียมประเพณี ๗) ปุคคลัญญตา รู้จักบุคคล คือ รู้ความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยอาศัย ความสามารถและคุณธรรม

๑.๖.๓ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต)^๘ ได้กล่าวถึงคุณสมบัติสำหรับการบริหารคนใน หนังสือ “พุทธธรรม” ไว้ในหัวข้อธรรมที่ว่าด้วย สังคหวัตถุ ๔ คือ หลักการสงเคราะห์ เพื่อยึดเหนี่ยว ใจคน และประสานสังคมไว้ในสามัคคี ซึ่งเป็นหลักธรรมสำหรับแสดงน้ำใจต่อกันระหว่างคนทั่วไป มี ๔ ประการ คือ ๑) ทาน คือ การเผื่อแผ่แบ่งปัน ๒) ปิยวาจา คือ การพูดอย่างรักกัน ๓) อัตถจริยา คือ การทำประโยชน์แก่เขา และ ๔) สมานัตตตา คือ การเอาตัวเข้าสมานหรือความเป็นผู้มีตนเสมอ ๑๙ หมายถึง การทำตัวให้เข้ากับเขาได้ ไม่ถือตัว ร่วมสุขร่วมทุกข์กัน นับว่าเป็นคุณธรรมสำคัญยิ่งสำหรับ ผู้บริหารพึงยึดถือไว้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารคนในองค์กรของตน

^๗ พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), **พุทธธรรม**, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๔๖), หน้า ๖๒๗- ๖๒๘.

^๘ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๓๕- ๒๓๘.

๑.๖.๔ พระธรรมปิฎก (ป.อ. ปยุตฺโต)^๙ ได้กล่าวถึงคุณสมบัติสำหรับการบริหารงานในหนังสือ **“พุทธธรรม”** ไว้ในหัวข้อธรรมที่ว่าด้วย อิทธิบาท ๔ กล่าวคือ อิทธิบาท แปลว่าธรรมเครื่องให้ถึงอิทธิ (ฤทธิ์ หรือความสำเร็จ) หรือ ธรรมที่เป็นเหตุให้ประสบความสำเร็จ หรือที่เรียกว่าทางแห่งความสำเร็จ มี ๔ อย่าง คือ ๑) ฉันทะ คือ ความพอใจ ได้แก่ ความมีใจรักในสิ่งที่ทำ และ พอใจใฝ่รักในจุดหมายของสิ่งที่ทำนั้น และอยากทำสิ่งนั้นๆ ให้สำเร็จ ๒) วิริยะ คือ ความเพียรได้แก่ ความอาจหาญ แก่กล้า บากบั่น ก้าวไป ใจสู้ ไม่ย่อท้อไม่หวั่นกลัวต่ออุปสรรคและความยากลำบาก ๓) จิตตะ คือ ความคิดจดจ่อ ได้แก่ การมีจิตผูกพัน จดจ่อ เผ้าคิดเรื่องนั้น ใจอยู่กับงานนั้น ไม่ปล่อย ไม่ห่างไปไหน และ ๔) วิมังสา คือ ความสอบสวนไตร่ตรอง ได้แก่ การใช้ปัญญาพิจารณาหมั่นใคร่ครวญตรวจตราหาเหตุผล

๑.๖.๕ พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์ตามแนวพุทธศาสตร์ว่าพุทธศาสตร์เป็นจริยธรรมที่มีความสัมพันธ์และความสำคัญต่อเศรษฐกิจเพราะเป็นคุณค่าทางจิตใจคุณธรรมที่จะดำเนินกิจกรรมทางการผลิตให้เรามีความขยันซื้อสัตย์รักงานตรงต่อเวลาเพื่อให้มีคุณภาพในการผลิตและดำรงชีวิตอย่างผาสุก^{๑๐} ลักษณะสำคัญของเศรษฐศาสตร์แนวพุทธ คือมีลักษณะเป็นสายกลาง อาจเรียกว่าเศรษฐศาสตร์สายกลางหรือเศรษฐศาสตร์มัชฌิมาปฏิปทาเพราะระบบชีวิตของพระพุทธศาสนาที่เรียกว่ามรรคนั้น มีอยู่แล้วในมัชฌิมาปฏิปทา และองค์ของมรรคแต่ละข้อก็เป็นสัมมาเช่น สัมมาอาชีวะ คือทำให้เกิดความพอดี ความเป็นมัชฌิมาก็คือความพอดีนั่นเอง กรบบริโภคตามหลักเศรษฐศาสตร์แนวพุทธเรียกว่า โภชนะมัตตัญญูตา คือความรู้จักประมาณในการบริโภค รู้จักประมาณคือรู้จักพอดี ความพอประมาณ คือความพอดีนั่นเอง

๑.๖.๖ สุเมธ ตันติเวชกุล ได้กล่าวถึงเศรษฐกิจพอเพียงที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานไว้ในหนังสือได้เบื้องพระยุคลบาทว่าพระเจ้าอยู่หัวได้รับสั่งมาเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงและประโยคหนึ่งที่ทรงอธิบายว่า เศรษฐกิจพอเพียง ก็คือ คำว่าพอคุณจะมีชีวิตที่ตั้งอยู่บนมาตรฐานความพอได้อย่างไรความพอก็คือ คำว่า ความพอประมาณ คือ พอแต่จำเพาะตัวเองที่หากินได้อย่างมีเหตุมีผลด้วยความซื่อสัตย์สุจริตจึงไม่ต้องไปเบียดเบียนคนอื่น คือ เศรษฐกิจพอเพียงแน่นอนมาตรฐานแต่ละคนก็ไม่เหมือนกันไม่ใช่ทุกคนจะให้จนเหมือนกันหมดนั้นก็ไม่ใช่ชีวิตจริงบางคนมาตรฐานมีสมบัติเท่ากินอะไรก็โชคดีไปมาตรฐานก็อยู่แค่นี้อีกคนกินแต่เงินเดือนจริงๆมาตรฐานก็อยู่แค่นี้แต่ทุกคนต้องมีมาตรฐานเส้นระดับพอดีของตัวเองคือต้องสร้างมาให้ได้แล้วยึดตรงนั้น เป็นหลักซึ่งภาษาทางพุทธก็สอนอยู่แล้วเส้นทางสายกลางมัชฌิมาปฏิปทาคือทางสายกลางคือไม่หย่อนไม่ตึง

^๙ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘๔๒ – ๘๔๕.

^{๑๐} พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตฺโต), **เศรษฐศาสตร์ตามแนวพุทธศาสตร์**, (กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโกมลคีมทอง, ๒๕๓๘), หน้า ๑๖.

เกินไปเหมาะสมแต่ละคน^{๑๑} นอกจากนี้ในหนังสือเล่มนี้ยังมีเนื้อหาสาระกล่าวถึงเรื่องต่างๆ ที่น่าสนใจเกี่ยวกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช โดยเฉพาะหัวข้อเรื่องที่มีชื่อว่า ในหลวงกับการพัฒนาเศรษฐกิจและเศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริซึ่งจากการศึกษาพบว่า การพัฒนาประเทศไทยที่ผ่านมาทำให้สังคมไทยอ่อนแอ เพราะสังคมไม่ได้สร้าง “กระบวนการเรียนรู้” ให้กับคนส่วนใหญ่เพราะขาดปัญญาทำให้ไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเอง อีกทั้งผู้ที่มีโอกาสในสังคมก็มักจะขาดคุณธรรมจริยธรรมเกิดปัญหาทุจริตคอร์รัปชันในทุกระดับ และขณะเดียวกันผู้ด้อยโอกาสก็มักถูกเอารัดเอาเปรียบอยู่ตลอด ในส่วนของการพัฒนาเศรษฐกิจนั้นก็เป็นการพัฒนาแบบแยกส่วนโดยใช้เงินเป็นเป้าหมาย ไม่ค่อยคำนึงถึงผลที่ตามมามากนัก เช่น ทุนด้าน ที่ดิน น้ำ ป่าไม้ ภูมิปัญญาและวัฒนธรรม ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตสูง และเกษตรกรพึ่งตนเองได้น้อยลงและเมื่อประเทศไทยประสบกับภาวะวิกฤตทางเศรษฐกิจ ประชาชนในประเทศชาติเดือดร้อน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงทรงพระราชทานแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงถึง ๒ ครั้ง ในคราวเฉลิมพระชนมพรรษาปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๔๑ ซึ่งได้มีการขนานรับนำแนวคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติในหลายๆ หน่วยงานแม้บางคนจะเข้าใจว่า เศรษฐกิจพอเพียงเป็นเรื่องของเกษตรกรเท่านั้น ซึ่ง เป็นความเข้าใจผิด เพราะโดยแท้จริงแล้วผู้ประกอบการอาชีพอื่นๆ เช่น พ่อค้า ข้าราชการและบริษัทห้างร้านต่างๆ ก็สามารถนำ แนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ได้ เพราะเศรษฐกิจพอเพียงนั้นเปรียบเหมือนการปักเสาเข็มก่อนสร้างบ้านเป็นการวางรากฐานของบ้านให้มั่นคงก่อนจะก่อสร้างตัวบ้านได้ เศรษฐกิจพอเพียงคือการวางรากฐานอันมั่นคงและยั่งยืนของชีวิตนั่นเอง

๑.๖.๗ Chester I. Barnard^{๑๒} กล่าวว่า สองประการของความประสบผลสำเร็จคือ ด้านการเงิน และความร่วมมือ กล่าวคือ จะต้องเน้นประสิทธิผล (Effectiveness) นั่นก็คือระดับความสำเร็จของการบรรลุเป้าหมายขององค์การเป็นประการแรก และประการที่สอง คือ จะต้องตระหนักถึงประสิทธิภาพ (Efficiency) ซึ่งหมายถึงความพึงพอใจของคนงานแต่ละคนที่ได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของตน

โดยสรุป องค์การจะดำเนินการและอยู่รอดได้ก็ต่อเมื่อเป้าหมายขององค์การและของคน ที่ทำงานได้รับการตอบสนองอยู่ในลักษณะสมดุลและการที่จะสำเร็จได้เช่นนี้ผู้บริหารต้องใช้ทักษะ มนุษย์สัมพันธ์และทักษะการทำงาน (Human and Technical skills)

^{๑๑} สุเมธ ตันติเวชกุล, **ใต้เบื้องพระยุคลบาท**, (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน, ๒๕๔๔), หน้า ๓๐๓.

^{๑๒} Chester I. Barnard, **The Functions of the Executive** (Cambridge, Massachusetts : Harvard University Press. 1976)

๑.๖.๘ คริส อาร์กิริส^{๑๓} มีความเห็นว่า ธรรมชาติของความขัดแย้งระหว่างคนและองค์การซึ่งเกิดจากการไม่สอดคล้องไม่ลงรอยกันระหว่างการพัฒนาการด้านการมีวุฒิภาวะของบุคคลและธรรมชาติการกดขี่ เอารัดเอาเปรียบขององค์การ เขาเชื่อว่าคนจะเติบโตก้าวหน้าจากภาวะไร้วุฒิภาวะและอ่อนแอ ไปสู่ความมีวุฒิภาวะมีอิสระ และเชื่ออีกว่าองค์การปัจจุบันจะกดดันงานไว้ให้อยู่ในภาวะที่ต้องพึ่งพา กีดกันไม่ให้พัฒนาถึงศักยภาพ อาร์กิริส เชื่อว่าหลักการแห่งการจัดการบางข้อไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของบุคลิกภาพของผู้ใหญ่ที่บรรลุวุฒิภาวะแล้ว ผลลัพธ์ก็คือว่า บุคลิกภาพของคนและองค์การเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้ง คับข้องใจและความล้มเหลวของคนในองค์การ คนในองค์การจะเรียนรู้ถึงวิธีการปรับตัวเพื่อให้พ้นภาวะเหล่านี้ ด้วยการพยายามเลื่อนตำแหน่ง การใช้กลไกป้องกันตัว (Defense mechanism) หรือใช้กลวิธีمينเฉยหลีกเลี่ยงงาน ซึ่งนำไปสู่ผลร้ายต่อเป้าหมายองค์การ

๑.๖.๙ อับราฮัม มาสโลว์ เสนอแนะว่า หน้าที่ของผู้บริหารคือ ต้องเปิดทางให้สมาชิกในองค์การได้มีโอกาสสนองความต้องการของตนเองให้เกิดความพึงพอใจซึ่งจะยังผลให้เกิดการสนับสนุนต่อเป้าหมายขององค์การและต้องจัดอุปสรรคหรือสิ่งสกัดกั้นความพึงพอใจ และก่อให้เกิดความคับข้องใจทัศนคติทางลบ และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เป็นผลดีต่อองค์การ และมาสโลว์ได้แบ่งระดับความต้องการของมนุษย์ออกเป็น ๕ ระดับ ดังนี้^{๑๔}

๑. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs)
๒. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs)
๓. ความต้องการทางสังคม (Social Needs)
๔. ความต้องการทางชื่อเสียง (Esteem Needs)
๕. ความต้องการความสำเร็จ (Self Actualization Needs)

๑.๖.๑๐ ดักลาส แมคเกรเกอร์ เป็นนักวิชาการที่สร้างแนวคิดเกี่ยวกับข้อสมมติ (Assumptions) เกี่ยวกับคน ๓ ประเภท พร้อมยุทธวิธีการจัดการโดยอาศัยงานของมาสโลว์ เป็นรากฐานที่รู้จักกันทางวิชาการว่า ทฤษฎี X และทฤษฎี Y (Theory X and Theory Y) เขามีความเชื่อว่าแนวคิดทฤษฎีดั้งเดิมมีฐานความคิดจากแนวคิดหรือความเชื่อของทฤษฎี X เกี่ยวกับคนนั่นเอง การขยายความต่อทฤษฎี X สอดคล้องกับแนวคิดมนุษยสัมพันธ์ ซึ่งยังไปไม่ไกลพอที่จะอธิบายความต้องการของคนและยุทธศาสตร์ในการจัดการ แมคเกรเกอร์ มองทฤษฎี Y เป็นพื้นฐานที่เหมาะสมมากกว่าในการชี้นำความคิดเรื่องการจัดการ^{๑๕}

^{๑๓} Chris Argyris, **Personality and Organization** (New York : Harper&Row Publishers. 1957)

^{๑๔} ติน ปรัชญพทุทธ์. **ทฤษฎีองค์การ** (กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช. ๒๕๓๘)

^{๑๕} Douglas Mc Gregor, **The Human Side of EnterPrise** (New York : Mc Graw-Hill, 1960)

๑.๖.๑๑ เฟคเตอร์ิก เอชเบิร์ก เป็นนักวิชาการที่พัฒนาแนวคิดโดยขยายแนวคิดมาจากมาสโลว์ เช่นกัน ซึ่งเรียกว่าทฤษฎีการจูงใจสององค์ประกอบ^{๑๖} เอชเบิร์ก แยกให้เห็นชัดเจนถึง ๓ ปัจจัยที่มีก่อให้เกิดความไม่พึงพอใจ (dissatisfaction) และความพึงพอใจ (satisfaction) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดหรือป้องกันไม่ให้เกิดความไม่พอใจเรียกว่า ปัจจัยบำรุงจิต (Hygiene factors) ส่วนปัจจัยที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจเรียกว่า ปัจจัยการจูงใจ (Motivation factors) ปัจจัยประเภทที่หลังนี้เท่านั้นที่จะจูงใจให้คนทำงานหนักขึ้น ปัจจัยบำรุงจิตหรือ Hygiene factors จะสัมพันธ์กับความต้องการระดับต้น ๆ ของมาสโลว์ คือ ความต้องการทางกาย ความต้องการด้านความมั่นคง และความต้องการทางสังคม ส่วนปัจจัยจูงใจหรือ Motivation factors จะสัมพันธ์กับความต้องการขั้นสูงในปิรามิดความต้องการของมาสโลว์ คือ เกียรติหรือการยอมรับ และการบรรลุในสิ่งมุ่งมั่นตามศักยภาพของตัวเอง (Esteem และ Self – actualization) การยอมรับในปัจจัยการจูงใจต้องการรูปแบบการจัดการที่แตกต่างกันที่ผู้สนับสนุนแนวคิดดั้งเดิมและแนวคิดเชิงมนุษยสัมพันธ์ได้เสนอไว้

ข.งานวิทยานิพนธ์และงานวิจัย

๑.๖.๑๒ สง่า พลสงคราม ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธกับเศรษฐกิจพอเพียงในสังคมไทย งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธกับเศรษฐกิจพอเพียงในสังคมไทย โดยวิธีการศึกษาภาคเอกสารตามที่ปรากฏในคัมภีร์และงานวิจัยเอกสาร ที่เกี่ยวข้อง ส่วนภาคสนามใช้วิธีการสัมภาษณ์นักวิชาการ ผลการวิจัยพบว่า เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธมิได้เริ่มจากสมมติฐานทางเศรษฐศาสตร์ แต่เป็นหลักคำสอนเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับธรรมชาติ ในฐานะเป็นปทัสถานให้เกิดดุลยภาพ ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ มนุษย์กับสังคม และกายกับจิต ตามหลักปฏิบัติสมาธิมาอาชีวะ โดยใช้ สติปัญญาควบคุมและกำหนดเป้าหมายของกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้ดำเนินไปสู่การมี คุณภาพชีวิต และจิตวิญญาณ ส่วนเศรษฐกิจพอเพียงมุ่งเน้นความพอเพียงของกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เริ่มจากการผลิต บนพื้นฐานการพึ่งตนเอง ตามแนวทฤษฎีใหม่ ขั้นที่ ๑ พึ่งตนเองระดับครอบครัว ด้วยการจัดสรร พื้นที่และแหล่งน้ำให้เหมาะสมกับการผลิต ขั้นที่ ๒ การรวมกลุ่มระดับชุมชน ในรูปของสหกรณ์ ขั้นที่ ๓ ธุรกิจชุมชน ขยายโครงสร้างการผลิตและการค้า ร่วมกับภาครัฐและเอกชน จุดร่วมที่สำคัญ คือ มิติทางสังคมและจริยธรรม ได้แก่ ความสัมพันธ์ในชุมชน มีการพึ่ง ตนเอง การรวมกลุ่ม การแบ่งปัน เหล่านี้บ่งบอกถึงจริยธรรม คือ ความสามัคคี ความพอเพียง และความเสียสละ คุณสมบัติดังกล่าวทำให้ปัจเจกบุคคลสามารถพัฒนาศักยภาพและยกระดับคุณธรรม ตนเองได้ ขณะเดียวกันก็เป็นทุนทางสังคม ที่จะทำให้ชุมชน

^{๑๖} Frederick Herzberg, Work and the Nature of Man (New York : World Publishing Co., 1966)

มีความเข้มแข็งสามารถพึ่งตนเองได้ ส่วนที่แตกต่างกันคือ เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ มีคำสอนที่แสดงถึงโครงสร้างของความสัมพันธ์ในระบบชีวิตที่อาศัยกันทั้งมนุษย์และสัตว์ ในฐานะสรรพชีวิตที่มีค่าแบบองค์รวม แต่ เศรษฐกิจพอเพียง มีแนวคิดที่แสดงถึงระบบโครงสร้างการผลิตที่สอดคล้องกับการบริโภคบนพื้นฐานของการดำรงชีพได้อย่างยั่งยืน และสอดคล้องในระบบนิเวศ จะเห็นได้ว่า เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธได้เสนอหลักศีลธรรมเพื่อใช้ในการดำเนินชีวิตให้ เกิดความพอดี ส่วนเศรษฐกิจพอเพียง ได้เน้นระบบโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่สอดคล้องกัน ระหว่างการผลิตกับการบริโภคบนพื้นฐานของการพึ่งตนเองระดับครอบครัว ชุมชน และสังคม^{๑๗}

๑.๖.๑๓ พระธานี เขมธมโม ได้ศึกษาสัมมาอาชีวะในพระไตรปิฎก สรุปว่า หลักการของสัมมาอาชีวะเป็นหลักการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพราะยึดหลักกุศลกรรมบถของพระพุทธศาสนาหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าการดำเนินชีวิตสุจริตทางกายทางวาจาและทางใจตามหลักโภควิภาค ๔ ได้แก่ แบ่ง ๑ ส่วนสำหรับใช้จ่ายเลี้ยงตนเลี้ยงครอบครัวเลี้ยงคนที่ควรบำรุงเลี้ยงและทำประโยชน์แบ่ง ๒ ส่วนสำหรับใช้เป็นทุนประกอบกิจการงานลงทุนประกอบอาชีพที่สุจริตเพื่อเป็นทุนในการประกอบอาชีพที่จัดไว้ ๒ ส่วนนั้นเพราะให้ความสำคัญว่าการลงทุนเพื่อประกอบธุรกิจกิจการงานจัดว่าเป็นการพัฒนาอาชีพให้ก้าวสู่ระดับที่สูงขึ้นแบ่งส่วนที่ ๔ สำหรับเก็บไว้ใช้ในคราวจำเป็นเร่งด่วนคือการจัดสรรทรัพย์ไว้เพื่อใช้ในคราวฉุกเฉินหรือเหตุการณ์ที่ไม่ได้คิดหรือวางแผนไว้ล่วงหน้าเช่นการเจ็บไข้ได้ป่วยหรืออุบัติเหตุเป็นต้นจากหลักโภควิภาคดังกล่าวข้างต้นเปรียบได้กับการออมทรัพย์ในปัจจุบันแต่เป็นการออมอย่างมีแผนที่ชัดเจนกล่าวคือการออมโดยมีเป้าหมายและมีระเบียบแบบแผนเช่นเพื่อต่อยอดทางธุรกิจหรือขยายธุรกิจออมไว้เพื่อการลงทุนในธุรกิจแขนงใหม่รวมไปถึงออมไว้เพื่อเป็นหลักประกันในการดำเนินชีวิต^{๑๘} งานวิจัยนี้ยังได้กล่าวถึงสัมมาอาชีวะในแง่ของการแสวงหา สัมมาอาชีวะในแง่ของการครอบครองรักษาและสัมมาอาชีวะในแง่ของการบริโภคใช้จ่าย ซึ่งเมื่อพิจารณาโดยละเอียดแล้วผู้วิจัยเห็นว่ามีความสัมพันธ์กับหลักการของโภควิภาค ๔ เพราะถ้าไม่มีการแสวงหา การครอบครองและการใช้จ่ายแล้ว การจัดสรรทรัพย์หรือการวางแผนทางการเงินก็ไม่มีสัมมาอาชีวะจึงเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับหลักโภควิภาค ๔

๑.๖.๑๔ โสภิตา จิระพงศ์ ได้ศึกษาวิเคราะห์การดำเนินชีวิตเชิงพุทธของผู้นำในสังคมไทย มีวัตถุประสงค์ ๓ ประการ คือ (๑) ศึกษาหลักธรรมในการดำเนินชีวิตของผู้นำ (๒) ศึกษาการดำเนินชีวิตของผู้นำในสังคมไทย (๓) วิเคราะห์และสังเคราะห์การดำเนินชีวิตเชิงพุทธของผู้นำในสังคมไทย เพื่อเป็นแบบอย่างแก่บุคคลทั่วไป ผลการศึกษาพบว่า หลักการดำเนินชีวิตของผู้นำเชิงพุทธต้องเริ่มจากการเป็นคนดีที่ถึงพร้อมทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น และสังคม โดยมีหลักธรรมที่เกี่ยวข้อง คือ

^{๑๗} พระธานี เขมธมโม(จำปา),“ศึกษาสัมมาอาชีวะในพระไตรปิฎก”, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๐), หน้า ๙๕.

นาถกรรมธรรม ฆราวาสธรรม สัปปริสธรรม ๗ พรหมวิหารธรรม และสังกัณหัตถธรรม การประพฤติตนเป็นผู้นำที่ดี โดยมีวิสัยทัศน์ กัลยาณมิตร และการบริหารปกครองที่ดี ด้วยหลักธรรมคือ อปริหานิยธรรม อิทธิบาท ๔ อคติ ๔ และพละ ๔ สำหรับหลักการของอริยสัจ ๔ และโยนิโสมนสิการเป็นหลักธรรมสำหรับความเข้าใจในธรรมชาติของชีวิต อันส่งผลต่อการพัฒนาจิตใจของผู้นำ การศึกษาการดำเนินชีวิตของผู้นำในสังคมไทย ๑๕ ท่าน พบว่า การดำเนินชีวิตของท่านเริ่มจากการพัฒนาตนเป็นคนเก่ง มีความรู้ ความสามารถ และคุณธรรม โดยอาศัยกัลยาณมิตรและโยนิโสมนสิการเพื่อให้เกิดแนวทางนำไปสู่ความสำเร็จ มีคุณสมบัติของการการครองตน ครองคน ครองงาน และครองใจ อันเป็นมาตรฐานของการเป็นผู้นำที่ดีการวิเคราะห์การดำเนินชีวิตเชิงพุทธ เพื่อนำไปสู่การเป็นแบบอย่างที่ดี พบว่า ผู้นำที่ดีประกอบด้วย การเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรมในการดำเนินชีวิต และการบริหารพร้อมด้วยความรู้ความสามารถเพื่อนำพองค์กรและพัฒนาบุคลากรให้เจริญก้าวหน้าทั้งวัตถุและจิตใจ และการสร้างประโยชน์สุขแก่สังคม ทั้งนี้ตนเองมีความสุขในการดำเนินชีวิตที่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นและสังคม^{๑๙}

๑.๖.๑๕ อุทัย โล้วม้นคง ได้ศึกษาเรื่องการนำเสนอแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนการวิจัยที่กำหนดไว้ และสรุปผลการวิจัยเป็นดังนี้ คือ ๑. คุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาจากการศึกษาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาเพื่อประเมินหาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนา พบว่า คุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาที่มีความต้องการจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาได้แก่ คุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรม เรื่องทาน (การให้) อักโกธะ (ความไม่โกรธ) อวิโรธนะ (ความยุติธรรม) และอาชีวะ (ความเป็นผู้ตรง) ๒. แนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ผ่านการดำเนินการวิจัย และการประเมินความเหมาะสมและ

^{๑๙} โสภิตา จิระพงศ์, “ศึกษาวิเคราะห์การดำเนินชีวิตเชิงพุทธของผู้นำในสังคมไทย”, วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๓).

ความเป็นไปได้ของแนวทางจากผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ ๔ ส่วน คือ หลักการของแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมฯ ได้แก่ ๑.หลักทศพิธราชธรรม อันเป็นหลักธรรมตามแนวพุทธศาสนาที่เป็นคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษา ที่ส่งเสริมให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการบริหารหน่วยงานหรือองค์กร และผลลัพธ์ด้านผู้เรียนเป็นที่สุด ๒. หลักการที่นำมาใช้ในการพัฒนาแนวทางฯ พัฒนามาจากการศึกษากระบวนการพัฒนาภาวะผู้นำ ซึ่งแบ่งออกเป็น ๔ ขั้นตอน คือขั้นที่ ๑) การประเมินความต้องการจำเป็นในการพัฒนา ขั้นที่ ๒) การออกแบบการพัฒนา ขั้นที่ ๓) การดำเนินการพัฒนา ขั้นที่ ๔) การประเมินผลการพัฒนา ซึ่งในแต่ละขั้นมีองค์ประกอบย่อย พร้อมสาระโดยละเอียด เพื่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาสามารถนำไปประยุกต์ ใช้พัฒนาหลักสูตรเพื่อเสริมสร้างให้ผู้บริหารสถานศึกษามีภาวะผู้นำตามแนวพุทธศาสนาที่พึงประสงค์ ๓. หลักการพัฒนาภาวะผู้นำทางจริยธรรมตั้งอยู่บนพื้นฐานของการให้องค์ความรู้ แนวความคิด ด้วยวิธีการเพื่อผลของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรม โดยคำนึงถึงปัจจัยที่ส่งเสริมและกีดขวางพฤติกรรมทางคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้นสาระของแนวทางนี้จึงมีความหลากหลายในเนื้อหา และรายละเอียดในแต่ละขั้นของกระบวนการ ซึ่งไม่เพียงครอบคลุมเนื้อหาเฉพาะด้านแนวคิดหรือองค์ความรู้ด้านคุณธรรมจริยธรรม แต่รวมถึงศาสตร์การบริหารจัดการสมัยใหม่การบริหารจัดการด้านการเงิน ฯลฯ เพื่อให้มีความเหมาะสมสำหรับสังคมปัจจุบัน ๔. หลักการพัฒนาภาวะผู้นำทางจริยธรรมอาศัยการแลกเปลี่ยนแบ่งปันความคิดเห็น ประสบการณ์ระหว่างกัน เป็นการเรียนรู้ซึ่งกันและกันจากการแบ่งปันประสบการณ์ในระหว่างการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมการระดมสมอง กิจกรรมแบ่งปันประสบการณ์ การเรียนรู้จากกรณีศึกษาที่ใช้ได้ผลดีในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่องค์การด้านการพัฒนาผู้นำ ๕. หลักการพัฒนาภาวะผู้นำทางจริยธรรม หลักการพัฒนาภาวะผู้นำทางจริยธรรมต้องอาศัยการเปิดกว้างทางความคิดของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้บริหารมีพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยการยอมรับตนเองว่าอาจจะมีข้อบกพร่องทางพฤติกรรม ทำการวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมที่บกพร่องของตนเอง และพร้อมที่จะแก้ไขพัฒนาพฤติกรรมที่บกพร่องนั้นๆ กล่าวได้ว่า เป็นการจูงใจให้ผู้บริหารเข้าร่วมการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมที่ได้ผลที่สุด^{๒๐}

๑.๖.๑๖ ศศิวรรณ กำลังสินเสริม ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง พุทธกระบวนการทัศน์ในการดำเนินชีวิตยุคบริโภคนิยม ๑) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความหมายและความเป็นมาของการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีผลต่อกระบวนการทัศน์ในการดำเนินชีวิตของสังคมไทยในด้านวิถีชีวิต ตัว

^{๒๐} อุทัย โล้วม้นคง , “การนำเสนอแนวทางการพัฒนาคุณลักษณะภาวะผู้นำทางจริยธรรมตามแนวพุทธศาสนาของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน”, **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต**, (บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๕๓), หน้า บทคัดย่อ.

บุคคล สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม ๒) เพื่อศึกษาวิเคราะห์พุทธกระบวนทัศน์ในการดำเนินชีวิตให้มีความสุขได้อย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมตามที่ปรากฏในพระไตรปิฎก ๓) เพื่อพัฒนาระบวนทัศน์ตามแนวพุทธมาใช้ในการดำเนินชีวิตยุคบริโภคนิยมอย่างมีความสุขและยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า ผลสำเร็จของกระบวนการบริโภคนิยมอยู่ที่ความสามารถในการกุมความคิดของคนในสังคมให้มีกระบวนทัศน์ในการดำเนินชีวิตว่า ต้องเป็นคนทันสมัย ร่ำรวยสิ่งอำนวยความสะดวก กลายเป็นค่านิยมที่ไม่ได้ส่งผ่านเฉพาะสื่อสารสนเทศประเภทต่าง ๆ เท่านั้น หากยังได้รับการปลูกฝังโดยสถาบันต่าง ๆ ในสังคม จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทย ทำให้พฤติกรรมของความคิด คำพูด การกระทำ วิถีชีวิตและกลไกต่าง ๆ ในสังคมถูกครอบงำด้วยวัฒนธรรมบริโภคนิยม ทำให้คนไทยเคลื่อนออกจากศีลธรรม เห็นเงินเป็นใหญ่ คิดหาหนทางลัดเพื่อบรรลุประโยชน์ตน โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบใด ๆ ดังนั้น เพื่อให้สังคมไทยมีวิถีชีวิตที่อุดมด้วยปัญญา พึงพาตนเองได้อย่างมีความสุข ความพอดี มีภูมิคุ้มกัน รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกรอบตัวและภายในจิตตนได้อย่างชัดเจน ไม่ยึดเอาบริโภคนิยมเป็นจุดหมาย แต่อาศัยเป็นเครื่องมือเพื่อยังชีวิตตนให้อยู่ได้ทั้งกายและจิต ท่ามกลางกระแสบริโภคนิยม คนไทยต้องปรับเปลี่ยนวิธีคิดหรือกระบวนทัศน์มาสู่พุทธกระบวนทัศน์ ด้วยการนำหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้อย่างจริงจัง จนสามารถฝังรากลึกลงในจิตตนจนเป็นลักษณะนิสัยใฝ่ดี มีสัมมาทิฐิ เพื่อให้สัมมาทิฐิเป็นแกนนำในการขับเคลื่อนวิถีชีวิตเข้าสู่กระบวนการพัฒนาชีวิตตามหลักมัชฌิมาปฏิปทา เป็นไปเพื่อสร้างสมดุลให้แก่ชีวิตทั้งด้าน ศีล สมาธิ ปัญญา โดยอาศัยปัจจัยสองด้านคือ การคบภักตมิตรและการคิดอย่างถูกวิธีหรือคิดแบบโยนิโสมน การ มีการบริหารจัดการทรัพย์ที่หามาได้ พิจารณาถึงคุณค่าแท่งก่อนเสพใช้สอยปัจจัย ๔ ด้วยการบริโภคอย่างมีสติ ตามหลักอัสสัสนธรรม ความเป็นอยู่อย่างพอเพียงตามหลักสันโดษ คือยินดีตามมี พอใจตามได้ ตามสมควรแก่เพศภาวะและฐานะของตน นอกจากนี้ บุคคลผู้ใฝ่ดี มีสัมมาทิฐิ พร้อมทั้งจะเป็นภักตมิตรต่อผู้อื่นและมีวินัยต่อตนเองด้วยการละกรรมกิเลส ๔ สมานสามัคคีด้วยการละอคติ ๔ พร้อมทำหน้าที่ของตนต่อครอบครัวที่มีปฏิสัมพันธ์ด้วยอย่างเต็มกำลังความสามารถตามหลักทศ ๖ ไม่ทำลายเศรษฐกิจด้วยการเว้นขาดจากอบายมุขทั้งปวง ร่วมมือกันปกป้อง บำรุงรักษา และอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้อุดมสมบูรณ์ รวมทั้งสร้างสังคมให้เข้มแข็งด้วยการขยายเครือข่ายคนดี โดยนับหนึ่งที่ตนเอง แล้วขยายสู่ครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ^{๒๑}

^{๒๑} ศศิวรรณ กำลังสินเสริม, “พุทธกระบวนทัศน์ในการดำเนินชีวิตยุคบริโภคนิยม”, วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๒), หน้า บทคัดย่อ.

๑.๖.๑๗ กานต์สินี จันทร์วิภาติลล การศึกษาวิเคราะห์ระบบวิธีคิดเพื่อการดำเนินชีวิตตามแนวพุทธศาสนา โดยมีวัตถุประสงค์ ๑) ศึกษาวิธีคิดแบบโยนิโสมนสิการตามแนวพระพุทธศาสนา ๒) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และสาระสำคัญตามแนวคิดของนักวิชาการตะวันตกและนักวิชาการไทย ๓) ศึกษากระบวนการบูรณาการและเสนอแนวทางการประยุกต์วิธีคิดที่ได้จากการบูรณาการเพื่อการดำเนินชีวิต ผลการวิจัยพบว่า โยนิโสมนสิการเป็นวิธีคิดที่มีกล่าวเฉพาะในพระพุทธศาสนาและเป็นวิธีคิดที่ทำให้เกิดสภาวะรู้จริง รู้แจ้งและให้ผลเป็นความเห็นถูก (สัมมาทิฐิ) หรือปัญญาในระดับต่างๆ บทบาทสำคัญของโยนิโสมนสิการ คือ ทำหน้าที่เชื่อมต่อหลักธรรมกับการนำหลักธรรมไปใช้ในการดำเนินชีวิต หรือในอีกมุมหนึ่ง โยนิโสมนสิการเป็นกลไกสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิด และกระบวนการนำหลักธรรมสู่ภาคปฏิบัติ การศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการวิธีคิดของนักวิชาการตะวันตกและนักวิชาการไทย พบว่า มีรากฐานมาจากแนวคิดเชิงปรัชญาและจิตวิทยา รูปแบบของวิธีคิดที่ได้รับการยอมรับในปัจจุบันล้วนแต่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ทั้งในการดำเนินชีวิต การทำธุรกิจ การบริหารจัดการ งานการเมือง เศรษฐศาสตร์และสังคม เป็นต้น และที่สำคัญประโยชน์ที่ได้รับจะต้องสามารถวัดได้อย่างเป็นรูปธรรม ในรูปของผลผลิต รายได้ หรือประสิทธิภาพที่เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ แนวคิดทั้งของนักวิชาการตะวันตกและนักวิชาการไทยกับวิธีคิดแบบพุทธ มีส่วนคล้ายคลึงที่สำคัญ คือ แนวคิดเรื่องระบบการมองโลกหรือระบบความคิดแบบเดิมเป็นตัวทำให้เกิดปัญหา การสร้างระบบการมองโลก ระบบความคิดใหม่อย่างเป็นระบบและถูกทาง จะช่วยให้ชีวิตประสบความสำเร็จ และมีความสุขยิ่งขึ้น การศึกษากระบวนการบูรณาการและการประยุกต์ วิธีคิดของนักวิชาการตะวันตกและนักวิชาการไทยกับวิธีคิดแบบพุทธ จะได้รูปแบบวิธีคิดใหม่ ที่เรียกว่า ระบบวิธีคิดแยกคอกับบันได ๔ ขั้น ประกอบด้วย ๑) เข้าใจหัวใจตนเอง ๒) เข้าใจหัวใจผู้อื่น ๓) เข้าใจหัวใจกันและกัน ๔) เข้าถึงหัวใจสังขาร และได้เทคนิคการประยุกต์ใช้ ๔ แบบ คือ ๑) การหลุดจากกรอบความคิดเดิม ๒) การสร้างกรอบความคิดใหม่ ๓) การหมั่นฝึกฝนจนกลายเป็นอุปนิสัย ๔) การประเมิณผล อย่างไรก็ตาม ผู้สนใจใฝ่ธรรมจะต้องให้ความสำคัญกับการนำหลักธรรมสู่ภาคปฏิบัติหรือนำหลักธรรมไปใช้ เพราะสิ่งนี้คือหัวใจสำคัญของการศึกษาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา^{๒๒}

๑.๖.๑๘ พฤทธิ ศุภเศรษฐศิริ ได้ศึกษาเรื่อง ทักษะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์ ผลการวิจัย พบว่า ทักษะของผู้สร้างงานละครโทรทัศน์ต่อลักษณะของนักแสดงที่ดี จะต้องมึลักษณะการเป็นผู้มีจิตนาการและความคิดสร้างสรรค์ การเป็น

^{๒๒} กานต์สินี จันทร์วิภาติลล, “การศึกษาวิเคราะห์ระบบวิธีคิดเพื่อการดำเนินชีวิตตามแนวพุทธศาสนา”, วิทยานิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๒), หน้า ๓.

คนตรงต่อเวลา ลักษณะมีความอดทนและรักงานแสดง การมีสำนึกที่ดีต่ออาชีพการแสดง และการมีความรับผิดชอบในหน้าที่และภาระงานของตน และสุดท้ายต้องเป็นผู้มีวินัย ตั้งใจจริงและขยันหมั่นเพียร ลักษณะของนักแสดงเหล่านี้เป็นสิ่งที่ระบบงานแสดงปรารถนา^{๒๓}

๑.๖.๑๙ พรวัน แพทยานนท์ ศึกษาทักษะต่อการแสดงของนักแสดงไทยที่ได้รับรางวัลวิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการค้นคว้าจากเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตและการจดบันทึกนักแสดงจำนวน ๑๐ คน นำมารวบรวม วิเคราะห์ เพื่อหาข้อสรุป สำหรับผลการวิจัยพบว่า การแสดงที่ดีต้องมีความเป็นธรรมชาติมีความสมจริง และมีความพอดี โดยนักแสดงไทยมีจุดบกพร่องที่ความเป็นธรรมชาติ การฟังคู่สนทนา สมาธิ และการพูด นักแสดงส่วนมากมองการตัดสินใจแสดงนำภาพยนตร์ว่ามีความเหมาะสมดีและการตัดสินใจของกรรมการเป็นที่สิ้นสุด เป็นรางวัลที่ทุกคนในวงการยอมรับ และนักแสดงมีความเชื่อว่าการตัดสินใจแสดงนั้น นอกจากฝีมือการแสดงควรพิจารณาไปถึงการเข้าถึงบทบาท การสื่ออารมณ์ที่ผู้ชมเข้าใจได้ความยากง่ายของบทบาทที่ได้รับ และความเป็นธรรมชาติ^{๒๔}

๑.๖.๒๐ อัครพล ทองธราดล ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์ เพื่อศึกษา การพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์ และศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักแสดงละครโทรทัศน์ในประเทศไทยที่แสดงละครทุกบทบาทและแสดงละครมาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี หรือจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ เรื่องในปี ๒๕๕๙ จำนวน ๑๓๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม โดยทำการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One - Way ANOVA) และการวิเคราะห์จำแนกหมู่ (Multiple Classification Analysis: MCA) โดยกำหนดค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.๐๕

ผลการศึกษาวิจัย พบว่า ความคิดเห็นต่อการพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปัจจัยด้านเพศ การสนับสนุนจากครอบครัวบิดามารดาและญาติพี่น้องเป็นนักแสดงมีความสัมพันธ์กับการพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์ ส่วนปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษาอาชีพนอกเหนือจากการแสดง ประสบการณ์ด้าน การแสดง

^{๒๓} พงษ์ธิ์ ศุภเศรษฐศิริ, “การศึกษาทักษะต่อลักษณะอันพึงประสงค์ของนักแสดงและผู้กำกับการแสดงละครโทรทัศน์”, วิทยานิพนธ์ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต, (ศิลปกรรมศาสตร์: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๕๔), หน้า ๑.

^{๒๔} พรวัน แพทยานนท์, “การศึกษาทักษะต่อการแสดงของนักแสดงไทยที่ได้รับรางวัล”, รายงานวิจัย (วิทยาลัยนวัตกรรมการสื่อสารสังคม: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, พ.ศ. ๒๕๕๕), หน้า ๑.

พัฒนาการด้านการแสดง สังกัดค่ายการเข้าสู่วงการแสดงและการรับรู้ข่าวสารด้านการแสดงไม่มีความสัมพันธ์กับการพัฒนาตนเองของนักแสดง^{๒๕}

จากงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้นำมาแสดงแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า ยังไม่ปรากฏว่ามีหนังสือหรืองานวิจัยใดที่กล่าวถึงเรื่องรูปแบบการทำงานที่ประสบความสำเร็จของอาชีพนักแสดงไทยตามแนวพุทธศาสนา ผู้วิจัยพบว่า ส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของกลุ่มดารานักแสดง คือ การทำงาน ซึ่งมีผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ มีชื่อเสียง และสามารถรักษาความสำเร็จดังกล่าวอยู่ในวงการดารานักแสดงจนถึงปัจจุบัน พวกเขาเหล่านั้นมีแนวทางหรือรูปแบบการทำงานที่สอดคล้องกับพระพุทธศาสนาหรือไม่ อย่างไร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องรูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบผลสำเร็จในชีวิตของนักแสดงอาชีพตามหลักพระพุทธศาสนา เพื่อให้เป็นรูปแบบหรือแบบอย่างที่สามารถประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวมต่อไป

๑.๗ วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง รูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ได้ออกแบบการวิจัยในลักษณะเชิงเอกสาร (Documentary Research) และการสัมภาษณ์เชิงลึก(In-depth Interview)แบบมีโครงสร้างโดยผู้วิจัยได้แบ่งวิธีดำเนินการวิจัยเป็น ๓ ขั้นตอน มีรายละเอียดดังนี้

๑.๗.๑ การศึกษาบุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนา ผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตโดยใช้เอกสารอ้างอิงจากแหล่งข้อมูล ได้แก่ พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๓๙ และคัมภีร์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาสรุปหลักปฏิบัติในชีวิตและหลักธรรมที่ใช้ปฏิบัติ จากบุคคลในพุทธกาล ๗ ท่าน ได้แก่ จูฬันเตवासิก นางวิสาขา พระนางสามาวดีพระมเหสีของพระเจ้าอุเทน นางขุชุตตรา นางอุตตรา นางสิริมา และพระมหาชนก เป็นผู้มีความเพียรจนสามารถมีชีวิตรอดจากการลอยคออยู่กลางทะเล เพราะทุกท่านมีแนวทางการดำเนินชีวิตที่ประสบความสำเร็จและเป็นต้นแบบในการนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาใช้ในการดำเนินชีวิตได้

๑.๗.๒ การศึกษาหลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมเอกสารต่างๆ ได้แก่ พระไตรปิฎก อรรถกถา หนังสือ เอกสารวิชาการ รายงานการวิจัย คุชชินิพนธ์ วิทยานิพนธ์ ทั้งเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์

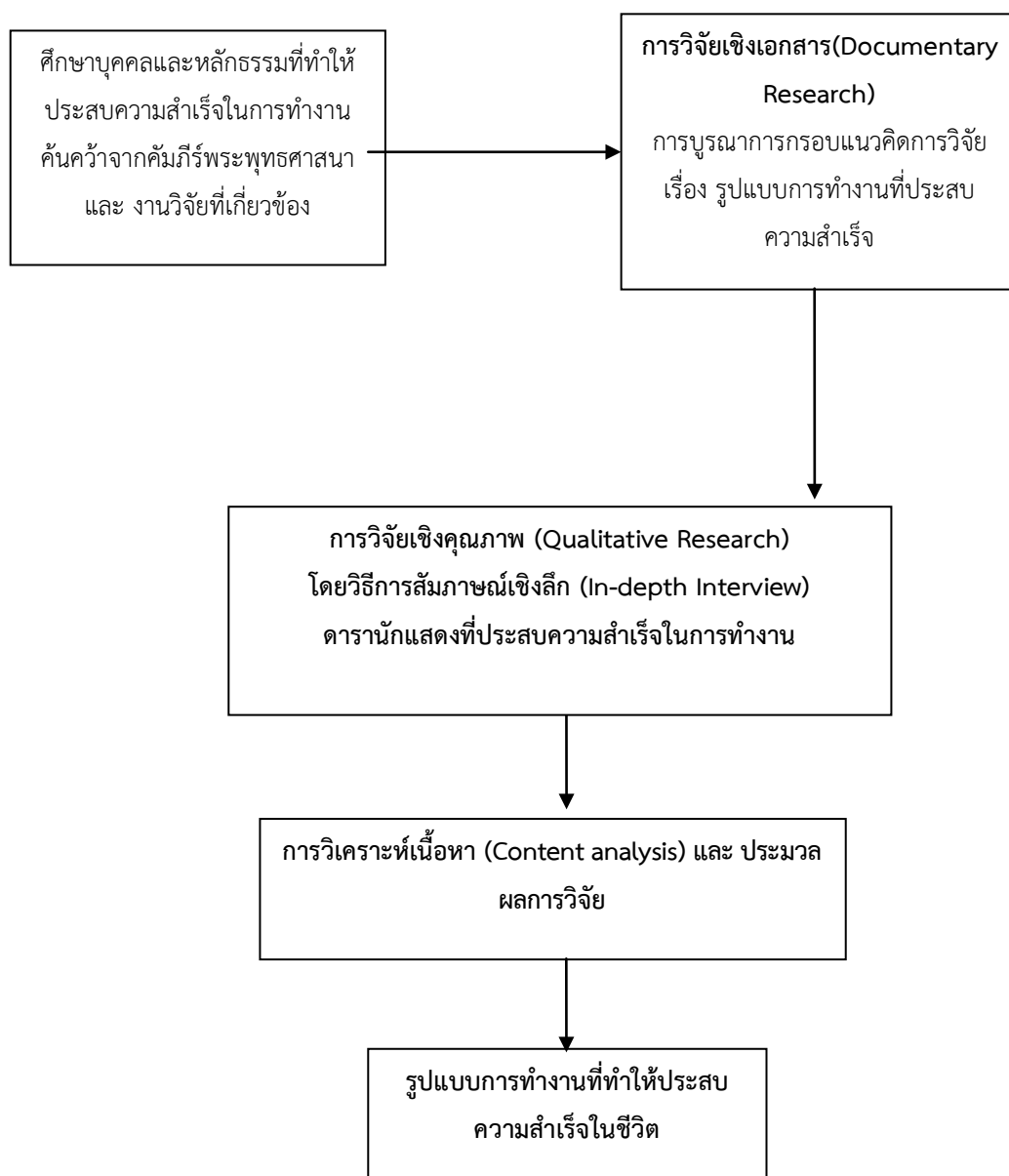
^{๒๕} อัครพล ทองธราดล, “การพัฒนาตนเองของนักแสดงละครโทรทัศน์”, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, (รัฐศาสตร์: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๕๐) หน้า ๑.

(อินเทอร์เน็ต) และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (content analysis) เพื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมและบริบทหลักปฏิบัติที่ทำให้ชีวิตประสบความสำเร็จ

๑.๗.๓ การค้นหารูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จของนักแสดงอาชีพไทย ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์ วิธีการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยใช้ข้อมูล ผลที่ได้จากขั้นที่ ๑ และ ๒ จากนั้นขอสัมภาษณ์ ดารา ที่มีคุณสมบัติที่กำหนดไว้ ๑๐ คน ผู้วิจัยได้สำรวจเก็บข้อมูลเชิงลึก โดยการสัมภาษณ์ดารานักแสดงผู้ที่ประสบความสำเร็จในอาชีพ มีชื่อเสียง และสามารถรักษาความสำเร็จอยู่ในวงการบันเทิงจนถึงปัจจุบัน และการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อนำมาวิเคราะห์หลักการดำเนินชีวิต หลักธรรมที่ใช้ และรูปแบบการทำงานที่ประสบความสำเร็จของนักแสดงไทยตามหลักพระพุทธศาสนา

๑.๗.๔ นำเสนอผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

กรอบแนวความคิดการวิจัย

๑.๘ ประโยชน์ที่จะได้รับ

๑.๘.๑ ทำให้ทราบบุคคลที่ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนาเถรวาท

๑.๒.๒. ทำให้ทราบหลักธรรมที่ทำให้ประสบความสำเร็จในคัมภีร์พระพุทธศาสนา

๑.๒.๓ ทำให้ทราบหลักธรรมที่นักแสดงใช้ในการดำเนินชีวิตและทำงานประสบความสำเร็จ

๑.๘.๔ นักแสดงในปัจจุบันหรือนักแสดงรุ่นใหม่ได้ทราบถึงการดำเนินชีวิตและบทบาทที่สำคัญ ๆ ของนักแสดงที่ประสบความสำเร็จและนำมาเป็นแนวทางในการประพฤติตนตามหลักพระพุทธศาสนาได้

๑.๘.๕ นำรูปแบบการทำงานที่ทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตของนักแสดงอาชีพตามหลักพระพุทธศาสนา ไปพัฒนาเป็นหลักสูตรการอบรมด้านคุณธรรมแก่นักแสดงไทยต่อไป